

VESTITORUL CREȘTIN

Organul Comunității Baptiste Române Nr. 2 din București

APARE ODATĂ PE LUNĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Păunașul Codrilor 79
BUCUREȘTI, VI

ABONAMENTUL :
Pe un an lei 60
Pe 6 luni lei 30

SPRIJINUL PRIMIT DE CĂTRE UNII SERVI AI EVANGHELIEI,
DELA CEI CE NU LUCREAZĂ : CÂTEVA CĂRĂMIZI IN CAP.

CRUCEA ADEVARATA

de GH. POPP Presbiterul Adunării Baptiste
din București, Str. Apelor Minerale, 42.

De multe ori întâlnim oameni evlavioși și cărora le place să se numească creștini, cari spun că acei ce urmează pe Domnul Isus, trebuie să poarte un semn, anume semnul crucei.

Unii dintre ei, cari mai cunosc ceva din cuprinsul Bibliei, au descoperit un text, care a fost sucit, schimbându-i-se înțelesul duhovnicesc într'un înțeles firesc, așa cum cerea menținerea semnului introdus de ei în creștinism.

Acel text se află la Galateni Cap. 6 v. 17: „Deacum încolo nimeni să nu mă mai necăjească pentrucă port semnele Domnului Isus pe trupul meu“.

Să cercetăm această chestiune în lumina Sfintei Scripturi și să vedem ce anume semne a purtat Domnul Isus.

La I Petru 2. 24 găsim scris: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentruca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați“. Iată dar, semnele purtate de Domnul Isus: Rănilile făcute de cei ce-l răstigneau Apostolul Pavel a avut și el parte de multă suferință pentru numele lui Isus. Loviturile primite au lăsat urme pe corpul Său, care erau dovada suferințelor îndurate pentru Isus.

Dar ce spune Apostolul Pavel despre cruce?

La Epistola către Coloseni Cap. 1. v. 20 scrie: „făcând pace prin sângele crucii Lui. Oare din crucea de lemn a fășnil sânge? Holărit că nu! Astfel că este foarte lămurit că Ap. Pavel n'a cunoscut altă cruce, decât suferința.

Mântuitorul a cerut celor ce vor să-l urmeze ca fiecare să-și ia crucea lui. (Matei 10 v. 38—39) adică fiecare să-și ia partea lor de suferință pentru credința în El. Isus a cerut celor ce-l urmau, ca fiecare să-și poarte crucea lor iar nu pe a Sa. Poate că vor fi fost și atunci unii care cereau un semn, însă Mântuitorul le-a spus: Un neam viclean și preacurvar cere un semn dar nu i se va da alt semn decât semnul profetului Iona“ (Matei 12. 39)

Una din dorințele Ap. Pavel a fost să cunoască părtășia suferințelor Lui (a lui Isus) și să se facă asemenea cu moarlea Lui (Filipeni 3. 10) iar la v. 18 spune: sunl mulți cari se poartă ca vrajmași ai crucii lui Cristos, adică nu vor să sufere pentru Domnul.

Voi, frații mei ce suferiți pentru Mântuitorul, voi care aveți parte din belșug de suferințele lui Cristos, nu uitați că tol așa veți avea parte din belșug și de mângâiere. (I Cor. 1. 5.).

PLANTE DUHOVNICEȘTI

Dumnezeu a înlocuit totul în chip minunat. El a creat soarele care răspândește lumină și căldură, două condițiuni însemnate în existența omenirii, cât și pentru dezvoltarea plantelor.

Odată cu venirea primăverii, când soarele încălzește mai cu putere, pământul se desmorțește iar plantele încep să înverzească.

Sub înrăurirea binefăcătoare a soarelui, ele se dezvoltă repede și în curând toți pomii sunt îmbrăcați în frunzișul verde iar câmpiile acoperite de verdeață.

În mijlocul verei se poate observa adeseori că plantele cari au crescut la umbră sunt mai palide și mai nedezvoltate iar la unii pomi se poate vedea că o parte din frunze sunt atacate de omizi, sau că frunzele sunt vestele, din pricina rădăcinii atacate de unul din dușmanii pomilor.

Sfânta noastră Scriptură seamănă pe om cu un pom. Omul credincios este asemănat cu un pom sădit lângă izvoare de apă, dela care se așteaptă rod, iar cei necredincioși sunt asemenați cu un pom care înverzește ca să fie tăiat.

Asemenea soarelui, care și răspândește lumina pretutindeni, tot așa și lumina Evangheliei Domnului Isus, este răspândită în toată lumea. Chiar acolo unde Evanghelia luminează cu aceeași tărie, oamenii n'au o înfățișare duhovnicească cum o au acei ce sunt „în adevăr“.

Unii au o înfățișare gălbejită. Sunt acei ce se află în „*UMBRA lucrurilor viitoare*“ (Coloseni 2. 17) adică sub Legea lui Moise.

Alții sunt complecți lipsiți de lumina și căldura soarelui, aflându-se în mijlocul unei păduri de forme religioase și datini omenești.

Ce rod poate să dea un pom ce crește în pădure? Desigur, fructe pădurețe, pipernicite, acre sau amare. Așa sunt ce se află sub Lege, sau înconjurați de forme.

Nu tot așa este și cu copiii Domnului. Ei sunt ca niște pomi roditori, care și dau rodul la timp și a căror frunze nu vestelesc. Ei se află sub îngrijirea Tatălui Cereșc, care curăță ramurile neroditoare ca să aducă mai mult rod. (Ioan 15)

Un suflet care are înfățișare de creștin, dar faptele lasă de dorit, își trage hrana din cele „pământicești“ iar nu din cele duhovnicești. Grădinarul Cereșc, îl sapă la rădăcină, îi pune îngrășăminte. Binecuvântarea se vede în curând în îndreptarea celui primejdii.

La unii mai dă, din când în când, câte un fir de lăstar sălbatic, adică mai își face loc firea veche pământescă, protivnică Duhului.

Grădinarul Cereșc le curăță. Lucrarea este dureroasă, însă este necesară „Domnul pedepsește pentru puțină vreme, ca să fim îndreptați (Evrei 12. 10).“

Păcatele ascunse sunt acelea care atacă rădăcina, de multe ori fără posibilitate de a veni în ajutor. Privești la câte un suflet aflat în credință de multă vreme, care nu înaintează, stă pe loc. Un păcat alintat pe ascuns împiedică creșterea.

După cum frunzișul pomilor este atacat de omizele mănăcihoase, tot astfel și biserica lui Cristos este atacată de felurile „omizi“ venite din lume.

Bunăoară moda în îmbrăcăminte, se târâște, încet, strecurându-se pe nesimțite, nimicind curăția sufletescă a membrilor.

Omizi sunt mărgelele, inelele, ve-

rihetele, insigne; omizi sunt romanele cetite cu sete de tineret. După cum pomii atacați de omizi au o înfățișare de plâns, de plâns

este și aspectul adunărilor invadate de omizile lumești, dând bisericiei o înfățișare lumească.

L. M.

CATEVA ÎNTREBĂRI ALE CONȘTIINȚEI

Iubite cetitor, această revistă vine în multe mâini: ale oamenilor așa zisi necredincioși, și oameni cari se numesc creștini. Nu știu din care categorie faci parte. În articolul de față doresc a lămuri puțin patru întrebări ale conștiinței. Sper că aveți dragoste după adevăr, cât și pentru cetit și ca fiecare om serios, să vă gândiți cu o serioasă meditare și să căutați cu adevărat numai adevărul. Priviți ca unui oameni ai gândirii aceste întrebări:

1. *De unde știi că nu există Dumnezeu, nu este judecată, nu este cer și nu există iad?*

Mulți din acei ce se numesc necredincioși, susțin aceasta.

Nu știu, iubit cetitor, dacă și tu aparții acestei categorii de oameni. Dacă da, atunci răspunde-mi la întrebările de mai sus. Tratează-le ca întrebări ale conștiinței. Ce argumente ai pentru a tăgădui pe Dumnezeu, judecata, cerul și iadul?

Pentruce savanții necredincioși cu toate mijloacele folosite n'au reușit să distrugă din temelii credința creștină, cu toate dovezile arătate ca întemeiate, învederate, că toate cele de mai sus nu există? Pentruce nu? Ar fi cel mai neașteptat lucru ca evlavia ce-i încordează să-i aducă la tăcere.

Numai cine protestează contra lui Dumnezeu și credinței Bibliei, numai acei ce nu pot pricepe și cuprinde acestea, iertați-mi vă rog sinceritatea, acela este un nebun. Foarte mulți sunt cari nu pot pri-

cepe și cuprinde multe lucruri și totuși sunt adevărate și le cred. Astfel este cu aparatul digestiv, puterea de gândire a oamenilor, felul cum lucrează creierul, simțul vederii, al auzului. Toate acestea nu sunt pe deplin înțelese și nici explicate.

Totuși mâncăm, credem că putem cugeta, vedea și auzi.

Dumnezeu a lăsat pentru făptura Sa multe lucruri să-i rămână neclare și de necuprins, pentru că El este Creatorul nostru.

Un tinerel nu poate înțelege totdeauna pe tatăl său. Cu toate acestea nu putea spune: el nu este tatăl meu.

Nu te duce cu asemenea nebunii în fața Lui Dumnezeu.

Totuși știi, că există un Dumnezeu. În serioasele tale ore din viață ai observat lucrările Lui în viața ta. Nu-L tăgădui, ci caută a-L cunoaște și a trăi pentru El.

Un alt cititor al acestei foi va zice acum: „Da eu cred că există un Dumnezeu, și că Isus Cristos este Fiul Său, deci sunt creștin, Acelui cititor i se pune întrebarea:

2. *Pentru ce te numești creștin?*

Dacă cineva vă va întreba, pentruce vă numiți creștin? Ce veți răspunde? Luați această întrebare tot ca o întrebare a conștiinței. Prin ce ai devenit creștin? Crezi poate că din pricină că te-ai născut din părinți creștini? Eu vă spun întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu că aceasta este o mare rătăcire! Domnul Isus spune: „Cine este născut din carne, carne

este". Aceasta înseamnă că fiecare om este un pierdut, chiar dacă el este născut din părinți creștini. *Adevăratul creștinism nu se moștenește*. Sau crezi că prin botezul când erai copil, sau confirmarea, sunt lucruri cari te pot face creștin? Dacă acestea sunt adevărate atunci ar fi cel mai firesc lucru, ca toți oamenii botezați în copilărie sau confirmați să fie creștini adevărați. Că nu este cazul o știm foarte bine.

Botezul copiilor și confirmarea ar trebui să aibe puteri magice să facă pe un om creștin. Atunci ce-i drept nu ar mai fi nevoie să se mai predice și să se explice Evanghelia, ci doar să ne botezăm și să ne confirmăm. În Biblie nu citim absolut nicăeri despre vre-un botez al copiilor sau despre vre-o confirmare, sau că prin aceste lucruri putem deveni creștini. Să rămânem la această întrebare: Pentru ce te numești creștin? Este vorba de fericirea sufletului tău nemuritor, destinat la viață vecinică sau la condamnare vecinică.

Nu vă rătăciți asupra valorii sufletului vostru!

Poate veți zice: „Da, dacă în Biblie nu stă scris că prin botezul când eram copil și nici prin confirmare nu pot fi un creștin, totuși eu sunt un creștin, pentru că aparțin unei biserici, mă împărtășesc, și cu această ocazie toate păcatele îmi sunt iertate”. Iubite cetitor și aceasta este o mare rătăcire.

Poți fi prin botez și confirmare un membru al unei Biserici Evangheliste sau Catolice, însă nu al adevăratei Comunități a credincioșilor, care cuprinde pe toți copiii lui Dumnezeu. În această adevărată Biserică nu vei auzi despre botezul copiilor și confirmare.

Ai auzit, dacă vrei să fii un creș-

tin adevărat trebuie să ai cu totul altă temelie. Chiar nici în împărtășanie nu există iertare de păcate. În Biblie stă scris că numai în sângele lui Isus curs pentru iertarea de păcate, dar nicăeri nu stă scris că dacă vom lua împărtășania vom fi iertați de păcate. Sau poate știi tu vre-un loc sau text în Biblie unde scrie așa ceva? Nu-l vei găsi pentru că nu există.

Dacă creștinismul tău nu stă pe o temelie Biblică atunci ești numai un om „care are numele că trăește — că este creștin — și totuși este mort”. Cine vrea ca să fie un adevărat creștin, trebuie să se privească mai întâi cu ochii săi proprii ca păcătos, nelegiuit, pierdut, căci numai pentru aceștia a venit Isus. Citește te rog în Biblie următoarele cuvinte cari îți vor spune clar: Rom. 5. 6-8; Luca 19. 10; Galat. 3. 10-13 și după aceasta să trecem la următoarea întrebare a conștiinței:

3. Ești un păcătos?

Cristos a murit numai pentru păcătoși. El nu a venit să cheme la pocăință pe cei dreپți ci pe cei păcătoși. (Luca 5. 32). Judecata lui Dumnezeu care plutește asupra vieții și persoanei tale le găsești în Rom. 3. 10 și următ. dau aici și conținutul textului: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar; nu este nici unul care să caute cu dinadinsul pe Dumnezeu; nu este nici unul care să aibă pricepere; Toți s'au abătut”.

Dumnezeu deasemenea îți spune și ție. Tot ce în ochii tăi este bine, la Dumnezeu este fără valoare. Dumnezeu îți spune în aceste cuvinte ceea ce gândește despre tine. Pleacă-te înaintea lui, ca un păcătos. Nu ai făcut nimic din tot ce El a zis în Legea Sa și

pentru aceasta ești condamnat. Aceasta o spune Dumnezeu clar și lămurit în Galat. 3. 10 și urm.

În orele liniștite și serioase ale vieții fiecare om recunoaște cecece a greșit și că este un păcătos în fața lui Dumnezeu.

4. Ce faci cu păcatele tale?

Poate zici: „Da este adevărat, sunt un păcătos; Nu am trăit așa cum Dumnezeu cere și cum ar fi trebuit”.

Aceasta într'adevăr este un bun pas pe drumul salvării.

Întrebarea de căpetenie este acum: Ce faci cu păcatele tale?

Unii oameni spun: „Voi trage o linie de despărțire în viața mea și voi începe să trăiesc o viață nouă”.

Frumos, de dorit să duci o viață nouă fără să mai păcătuiești, ceea ce este imposibil. Judecata Lui Dumnezeu este asupra ta pentru că n'ai nimic bun. Așa ceva nu mer-

ge. Și chiar dacă ar merge, păcatele vechi strigă la cer și cere condamnarea ta!

Cu toate că ai tras o linie de despărțire între trecutul tău, nu este de ajuns. Păcatele vechi te împiedică să intri în Slava lui Dumnezeu, în Ierusalimul Ceresc, unde nimic înlinal nu va intra, nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului. (Apoc. 2. 27).

Este numai o cale pentru iertarea păcatelor. Vino cu păcatele tale la Mântuitorul! El a venit pentru cei pierduți și a murit pentru cei păcătoși. El singur poate să vă ajute.

Când Isus va fi primit ca Domn și Mântuitorul tău, atunci vei ști din experiență: „Eu sunt mântuit, sunt creștin adevărat, eu trăiesc pentru El numele meu este scris în cartea vieții. (Luca 10. 20).

Trad. din limba germană
de IONEL BRANEA

SCRISORI CĂTRE PRIETENI

Pocăința este începutul unei vieți noi

Înțelegerea este începutul unei vieți noi.

Nu te încrede în acei cari îți spun: Ești pocăit, aceasta este de ajuns. Acei ce-ți spun așa nu cunosc Scriptura și nici bogăția comorii binecuvântării cereștii. Pocăința este necesară însă nu este punctul cel mai înalt din viața duhovnicească. Scopul lui Dumnezeu cu omenirea nu este numai pocăința ci sfințenia (Evrei 12. 14).

Cu un om întors de curând la Domnul este la fel ca și cu un recrut. Deși începător, recrutul este soldat, care are de făcut exerciții, să-și învingă unele slă-

biciuni, luând tot odată seama la instructori, căutând să-și dobândească îndemânarea care se așteaptă dela un bun soldat. Cei întorși la Dumnezeu sunt recrutați în serviciul regelui Ceresc după dispozițiile date de El: „ca să slujim de laudă slavei Sale (Efes. 1. 12)

Domnul te așteaptă în vecinicii, după sfârșitul luptei pe acest pământ, ca un luptător învingător. „Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe nu-i voi șterge numele din cartea vieții“ (Apoc. 3. 15).

Domnul Isus n'a zis Iudeilor cari crezuseră în El: „voi ca întorși

la Dumnezeu sunteți moștenitori ai împărăției Cerurilor, numai aștept dela voi nimic altceva decât numai credință, deacum sunteți copii ai lui Dumnezeu. Domnul Isus le-a spus de multe ori: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă face slobozi (Ioan 8. 31) Duhul Sfânt va conduce pe copiii lui Dumnezeu în tot adevărul (Ioan 16. 13).

Tu ai făcut un pas peste pragul ce desparte viața la trecută. Tu ai intrat pe poarta strâmtă, având tot odată de dus o luptă lăuntrică.

Nu sta pe loc. Ascultă glasul bunului Păstor: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine (Ioan 10. 27).

Pornește pe urmele Domnului Tău. El te va conduce la țintă. Să nu rămâi în sfatul: rămâi doar pocăit. Cî caută să ajungi un adevărat ucenic al Domnului Isus. El urmează pe Mielul ori unde merge El (Apoc. 14. 4)).

Urmarea Lui Isus se face prin multă bațjocură și persecuții din

partea lumii. Poate că ai observat aceasta în timpul întoarcerii tale. Poate să fie altfel? Scriptura ne face atenți că nu se poate deloc altfel.

„Dumnezeul lumii acesteia (Salaria) le-a orbit mintea necredincioasă, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei Lui Cristos“ (II Cor. 4. 4) și mai departe: „Lumea nu ne cunoaște, pentrucă nu l-a cunoscut nici pe El.“ (I Ioan 3. 1.).

Domnul Isus socotește fericiți pe cei bațjocoriți pentru numele Său. „Bucurați-vă și vă veseliți pentrucă răsplata voastră este mai mare în ceruri.“ (Matei 5. 11—2).

Cu toată bațjocura pe care o ai de îndurat ca un copil al Domnului, rămâi întotdeauna un credincios mărturisitor. Nu te teme de oameni că Dumnezeu este cu tine. Ia aminte la următoarele cuvinte din Biblie: Matei 10. 34—38; I Petru 4. 12—14; I Petru 3. 14-17.

„De altfel toți cei ce voesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus, vor fi prigoșiți (II Tim. 3. 12).

DOI DEZERTORI

Pe când voiajam dela Londra spre răsăritul Angliei am întâlnit trei oameni, cari aparțineau armatei lordului Kitchener. Un dezertor care era supravegheat de alți doi, un caporal și un soldat.

Fiecare din acești oameni își istorisea starea lor sufletească. Caporalul însărcinat cu supraveghearea celui deținut slătea calm și rezervat, camaradul său însă era puțin mai limbut. Cât despre prizonier, cu față bine rasă și brăzdată de o cicatrice, slătea lângă camaradul plin de veselie și inte-

ligență care era tare dornic de a sta de vorbă.

„Grație mie, Domnule, spuse el acești gentlemen au făcut o bună captură. Eu sunt fugarul și ei m'au capturat“.

Când îl întrebai pentruce a dezertat, pentru ce a devenit necredincios jurământului pe care l-a depus și pentruce a abandonat drapelul el mi-a răspuns imediat: „Beția este cauza tuturor“. Știu că a bea este un mare rău, însă băutura este mai tare decât mine; când am băut un pahar, a trebuit

să beau și pe al doilea, și în urmă am fost târât în prăpastia unde mă vedeți astăzi. „Acesta este faptul, că nu mai sunt bun de nimic, nu mai pot avea voință“. Imi povesti trista istorie a decăderii lui, până într'atât că și-a pierdut tot respectul față de el însuși. „Și, spuse el, când un om a pierdut aceasta, el numai este bun de a se mai numi om. Credeți-mă, domnule nu m'am gândit niciodată ca să am un prieten bun și adevărat în viață. Nimeni nu are nevoie de mine afară de regele, numai el a avut trebuință de mine pentru a lupta împotriva soldaților Kaiserului. Nu sunt un laș, nu mi-a fost frică de bătlie; nu sunt un trădător cu inima necinstită, ci neînfrânarea și beția m'a slăbit și m'a degradat“.

Ii ceru caporalului ca să confirme cele spuse de el. Caporalul și dezertorul erau din acelaș oraș și se cunoșteau.

Adevăral, Domnule, spuse caporalul, el a avut frumoase șanse, însă pe toate le-a lăsat ca să-i scape: acestea sunt acei însoțitori cari îl urmau și-l făcu că cadă. Știa să facă lucruri frumoase, cânta și recita bine. Adevărul este că el trebuia să fie într'o mai bună societate, este slab, nu știe să zică nu!

Evident, acesta este adevărul. Ah! Cât de trist este de a vedea un om așa de bine înzestrat victima băuturii!

Tovarășii îl invită fără încetare la băutura. Nu este un bine a oferi unui soldat să bea.

Caporalul recunoscu că, acest caz al lui Bill Quire este asemănător multor alor oameni cari băutura este ruina lor.

În timpul mai multor kilometri de mers conversația continuă. Mă

sforțai ca să le arat nesăbuitul rău al păcatului și necesitatea de a intra pe un drum mai bun. În momentul când trebuia să ne despărțim, Bill Quire, deveni foarte serios și îmi promise în mai multe rânduri că își va schimba calea. „Dar, spuse el, am nevoie de un ajutor, eu sunt incapabil să rezist ispitei. Domnule, voiți d-voastră să vă rugați pentru mine?“ El primi o carte mică (Noul Testament) care-i deveni un ajutor pentru a-și schimba viața, întrebându-mă de trei ori dacă mai este vre-o speranță și pentru el. Eu îi răspunsei că: „Toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu“; după aceea îmi spuse un ultim adio și își ocupă locul în vagon.

Caporalul după aceasta, se apropie de mine și îmi spuse încetșor: — Eu deasemenea sunt un dezertor!

„Cum aceasta?“ întrebai eu.

El răspunse: „Am fost odinioară și eu servitorul lui Isus Cristos, dar am dezertat din acest rang. Nu mai sunt un soldat al crucii. Pe mine nu băutura m'a făcut să cad, ci influența unui tovarăș stricat și fals.

Știu că sunt un păcătos și după cele ce am auzit în această noapte mi-e rușine de mine însumi.

Da, sunt un dezertor. Ce pot face? „Fă cum a făcut Bill Quire. Revin-o înapoi la Acel pe care l-ai părăsit, cerându-i iertare, Salvalorului d-voastră și supuneți-vă Lui din toată și cu toată inima d-voastră“.

Caporalul primi acest sfat de speranță și dragoste iar cum trenul părăsea acea stație, ultimele mele cuvinte pentru el au fost: „Reveniți“.

Acesta este o istorioară adevă-

rată. Cetitorule, ești și tu deasemenia un dezertor?

Din fericire sunt puțini aceia cari dezertează de sub drapel, însă în viața de toate zilele mulți dezertează de la datorie, părăsind Serviciul lui Cristos, lăgăduind prin viață pe Domnul lor. Ceti-

torilor, dacă și voi sunteți niște dezertori, reveniți la Mântuitorul. Iată promisiunea Lui Dumnezeu: Eu voiu vindeca necredința lor și voi avea pentru ei o dragoste sinceră.

Trad. din limba franceză
de IONEL BRANEA

Biografii

CAROL H. SPURGEON

C. H. Spurgeon s'a născut în localitatea Chelvedon în ținutul Essex din Anglia, la 19 Iunie 1834, la 10 zile după moartea lui William Carey, care a murit la Serampore, în India la 9 Iunie 1834.

Părinții lui erau originari din Norvegia.

Când Spurgeon a avut 10 luni, familia s'a mutat la Colchester, în partea de miază zi a Angliei, iar în anul următor, 1835 băiatul a fost trimis la bunicul său, predicator în localitatea Stambourne, rămânând acolo până la vârsta de 6 ani, după aceea a urmat la școala din Colchester și Maidstone până la vârsta de 14 ani.

În toamna anului 1849 Spurgeon era un distins elev al școlii din Newmarket, unde, după cum el însuși spune, datorează mult buclăresei Maria King, pentru îndrumările sănătoase pe care i le-a dat.

Într-o zi de iarnă viforoasă, tânărul Spurgeon a intrat într-o adunare metodistă sărăcăcioasă din Colchester,

când un vestitor al Evangheliei vorbea din textul dela Isaia 45. 22. Acesta, observându-l pe Spurgeon printre puținii ascultători, își încheie cuvântarea astfel: „Tinare, privește la Isus, Privește, privește, privește. N'ai nimic de făcut, decât să privești și vei trăi”.

Spurgeon s'a botezat la vârsta de 16 ani, adică prin Iulie 1850, în râul Lark. A slujit timp de 6 luni în adunarea din Waterbeach, apoi s'a stabilit la Londra, capitala Angliei.

Prima cuvântare a ținut-o în adunarea din New Park Street, la 18 Decembrie 1853. Acolo a slujit în chip strălucit lui Dumnezeu, întorcând la Domnul un mare număr de suflete, câștigându-și o faimă ce trecuse de mult hotarele țării.

Spurgeon a murit la 31 Ianuarie 1892, pe când se afla într-o localitate din sudul Franței.

Corpul neînsuflit a fost adus la Londra la 11 Februarie și așezat într'un loc de cinste.

O revistă necitită este ca și pierdută.

Artă cea mai răspândită este prefăcătoră.

Abonamentele se trimit la Administrația Revistei, strada Păunașul Codrilor No. 79 București VI.

Dacă oameni pot să facă ceva, ce nu cere bătaie de cap, este să dărâme, să strice o lucrare.

O soție necredincioasă și neîncrezătoare în Dumnezeu în ceasuri grele este ca o lampă de aur fără petrol.

MATERIAL PENTRU INTRUNIRILE TINERETULUI

TRADUCERI DE
LIVIU MUNTEANU și IONEL BRANEA

Teme biblice

ADEVARATUL PROGRES

I. Tesal. 4. v 1 — 7.

Progresul este ținta timpului nostru. Pretutindeni vedem făcându-se progrese.

Deasemeni, toată lumea creștină se adaptează cu realizările timpului, și aceasta este numită tot progres. Creștinismul însă nu este adaptabil, ci timpul, oamenii, trebuie să se adapteze creștinismului.

Evanghelia este foarte veche, o demodată evanghelică. Ea nu este supusă schimbărilor modei și a timpului. Ea este vestea cea bună, descoperirea vecinicii, căreia nu i se poate face nici o schimbare.

Progres în creștinism n'avem când ținem la pas cu lumea, ci atunci când rămânem aproape de un creștinism ideal. „Fiți desăvârșiți“ ne spune Apostolul.

1. *Cunoștin'ă creștinească înțeleasă pe un astfel de progres.* Apostolul Pavel îndeamnă pe Tesaloniceni să primească această învățătură. La terminare, devenim desăvârșiți. Cunoștințele noastre sunt cârpăceli. Câte nu ne este dat să învățăm când ne adâncim în Cuvântul Domnului?

2. *Credința crește și se întărește la un așa progres.* Credința nu se menține printr'o primire ușurată a Cuvântului lui Dumnezeu, ci printr'o legătură lăuntrică cu Domnul, o predare deplină, convingere neclintită și conștiință lipsită de îndoeli. Mersul plin de siguranță, neșovăitor pe drumul credinței covedește un progres. Acel ce nu se înmlădie într'o parte și într'alta ci are o convingere lăuntrică, este un creștin hotărît, ferm.

3. *Sfințenia își face loc, acolo unde creștinismul progresează.* Adaptarea cu lumea este deasemeni un progres spre pierzare, spre iad. Cine însă progresează în sfințenie, va deveni asemenea lui Isus Cristos. Roadele Duhului Sfânt vor fi văzute din abundență, la un astfel de progres. Apa cu cât este mai curată, cu atât este mai limpede. Zilnic să păstrăm curăția sufletească.

GÂNDUL LUI CRISTOS

Filipeni 2, 5.

Dumnezeu dorește ca noi să devenim asemenea chipului Fiului Său. Exteriorul (partea dinafară) este în strânsă legătură cu interiorul

(partea lăuntrică). Gândirea stăpânește omenirea, sau oamenii se lasă contuși de gândurile lor. Deaceia este de trebuință să avem gândul lui Cristos.

Gândul lui Cristos:

1. *Cu privire la Tatăl.*
O deplină supunere, predare deplină, o sânguină arzătoare pentru slava Sa.
2. *Cu privire la noi înșine.*
Simplitate, modestie, umilință, mulțumire.
3. *Cu privire la ucenicii Lui.*
Iubire, răbdare, îngăduință, statornicie.
4. *Cu privire la lume.*
Nesocotirea promisiunilor ei, rece în fața amenințărilor ei, și a da uitării nedreptatea săvârșită față de noi.
5. *Față de semenii noștri.*
Gata de a veni în ajutor, plini de iubire, desinteresați.
Avem noi gândul lui Cristos? Dacă nu, să învățăm dela El.

Istorie

Rugăciunea unui mare om de stat

Abraham Lincoln, președintele Statelor Unite ale Americii din 1861—1865, liberatorul sclavilor, era un creștin convins.

În ziua de azi, când politica a degenerat în așa chip și când oamenii Statului nu privesc mai deloc la Dumnezeu este folositor de a cita ceiace J. E. Murdoch a povestit:

Eu am petrecut odată trei săptămâni la Casa Albă ca oaspete al președintelui Lincoln.

Într-o seară, după miezul nopții, am auzit sunete venind dintr-o cameră vecină care era camera de culcare a președintelui.

Ușa era puțin deschisă; văd pe președinte îngenunchiat înaintea unei Biblii deschise și auzeam cum striga: „Oh! Dumnezeu, Tu care ai auzit pe Solomon în noaptea când el ți-a cerut înțelepciune ascultă-mi rugăciunea mea. Eu nu pot să conduc acest popor fără ajutorul Tău. Oh! Dumnezeu, ascultă-mi rugăciunea și mântuiește națiunea”.

Dar tu, iubite cititor îți poți conduce viața fără ajutorul lui Dumnezeu?

Traducere din limba franceză
de VALENTINA TĂNAȘE

VREI SĂ PLĂTEȘTI PREȚUL ?

Cineva istorisește: Într-o vitrină am văzut ceva, care îmi era de trebuință și în acelaș timp, foarte frumos.

Întrai în prăvălie. „Ce doriți?” „Doresc asta și asta ca să am”. Numai decât mi s’au adus obiectele cerute. Urma ca să dau pre-

țul. „Acesta este prea scump pentru mine”, și plecai din prăvălie, fără a cumpăra ceva. „Am dorit” ca să am, „dar nu am vrut să plătesc prețul”. Așa este cu mulți cari vor să se mântuiască. Vor ca toți să fie mântuiți, dar

ei doresc numai însă nu vor. Nu vor ca să plătească prețul. Pentru aceasta spune Mântuitorul că „Impărăția Cerurilor se ia cu năvală și cine dă năvală intră”.

Vindeți tot și vă cumpărați perlele prețioase. (Matei 13. 46).

AI NEVOE DE MÂNTUITOR !

Un bolnav se afla în ultimele zile a vieții sale.

Ai săi stăteau plângând împrejurul său. Doctorul se ostenea că în ultimele ore să-i mai ușureze suferința, totuși frica sufletului creștea din ce în ce mai mare.

După dorința sa trimise în mijlocul nopții după un sol al lui Dumnezeu ca să vină în grabă deși era cu totul strein. După aceea se auzi neîntreprupt de pe buzele bolnavului: „Acum 22 de ani am vizitat și am învățat la școala duminicală. După aceea veni viața cu

plăcerile ei și cu ostenelele ei. Eram sănătos și nu aveam nevoie de un Mântuitor. După aceea, acum șase ani, am auzit despre El într'un cimitir. Dar nici atunci nu am luat aminte la Dumnezeu. Acum nu voi mai putea deveni liber niciodată aci înăuntru am să stau mereu. Trebuie să mor și totuși nu pot muri fără un mântuitor”. Domnul a fost însă milostiv cu el. Cum vei merge tu, dacă Dumnezeu astăzi îți va cere sufletul?

SUNTEM O OGLINDA CURATA ?

Un predicator a făcut odată o vizită la cineva. La intrarea în casă a fost condus de servitoarea care cu multă grijă lustruia clopoșelul de la intrare. Cu toate că era destul de lustruit, nu-și întrepruse lucrul său până la sfârșit.

Predicatorul se minună de zelul fetei și o întrebă: „Pentru ce cureți cu așa multă grijă clopoșelul?”

„O!, doresc să fie așa de strălucitor încât să-mi pot vedea figura în el, răspunse servitoarea.

Nu ne spune aceasta destul de mult? Isus vrea ca să fim așa de curați și strălucitori, încât să-și poată oglindi chipul Său în noi. Natural cu inima noastră păcătoasă nu merge ca să lăsam acest lucru de azi pe mâine, trebuie ca Să-L lăsam pe Isus ca să lucreze, încât să-și poată vedea chipul Său în noi. Câteodată întâmpinăm dureri pentru a proceda la curățirea inimii, aceasta cu atât mai mult, cu cât murdăria este mai mare.

**Răspândirea revistei nu cere osteneală
ci bunăvoință.**

PEȘTELE IN BORCAN

Intr'o școală profesorul discuta împreună cu elevii despre cuvintele: „Doamne tu mă vezi!”

Și ca să facă acest lucru mai clar elevilor săi, că înaintea ochiului lui Dumnezeu nu este nimic ascuns, le arată un borcan de sticlă în care se afla un pește roșu care înota prin apă.

„Vedeți peștele?”

„Da, da, strigară copii”.

Profesorul învărti borcanul; dar ori cum l-ar fi ținut, mereu se putea vedea peștele.

„Poate peștele să se ascundă din fața voastră ca să nu-l mai puteți vedea de loc?”

„Nu“, strigă toată clasa într'un glas, „asta nu se poate”! Noi putem vedea într'una borcanul și peștele care este înăuntru.

„Tot la fel, nici oamenii nu se pot ascunde din fața lui Dumnezeu; ca printr'un borcan de sticlă așa vede Dumnezeu prin toate”, răspunse profesorul.

PENTRU FUMATORI

Dumnezeu de ar fi lăsat
Fumatul dela început
Omului neapărat
Și un horn i-ar fi făcut.

Un horn ca și la orice casă
Sau ca și cel dela uzină
Pe unde fumul avea să iasă
Și să rămână din nicotină.

Omul trăind îndepărtat
De prea înduratul Dumnezeu
Întotdeauna a căutat
Să aibe noi plăceri mereu.

Atunci se ivi Satana
Și pe oameni a învățat
Cum să fumeze buruiana
Ca să-i țină în păcat.

Omul tutunului se devotează
Și nu-l lasă nici decum
De Domnul se depărtează
Mergând pe al pierzării drum.

Dar Isus Mântuitorul
E nemărginit de bun
Prin El poate și fumătorul
Să se lase de tutun.

Atunci o să se încredințeze
Că omul poate trăi
Și fără ca să fumeze
Că nu se va prăpădi.

N'o să mai poarte tabachere
Nici foiță nici chibrit
Ci va cânta din răspuțere
Lauda celui slăvit.

Laudă-l fie, Osana
Lui Isus că i-a ajutat
Să scape din ghiara lui Satana
Ce îl robise prin fumat.

Gura nu-i mai răspândește
Mirosul acela greu
Ci într'una preamărește
Pe Fiul lui Dumnezeu.

L. MUNTEANU

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINECALE

Traduceri de LIVIU MUNTEANU

Duminică 3 Iunie 1934

DAVID UNS ÎMPĂRAT

LECȚIA: Samuel 16 v. 1—13

CUVÂNT DE AUR: „*Dumnezeu a ales lucrurile slabe a'c'e lumii ca să facă de rușine pe cele tari.* (I. Cor. 1. 27).

Explicațiuni

„*Samuel*, a fost un profet, în același timp și judecător în poporul Israelit. După moartea lui Eli, preotul cel mare, a devenit și conducătorul religioz al poporului. El a uns ca împărat pe Saul, care în urma neascuțării față de Dumnezeu, a pierdut această demnitate iar în locul lui a fost uns David.

„*David*, înseamnă „*Dragălașul*”, renumit Împărat Israelit, a domnit între anii 1012—922 înainte de Cristos.

David a purtat mai multe războaie cu toți vecinii, mai ales cu Filistenii, întinzând cuprinsul regatului.

Înlăuntru, a dat înfăietate slujirei lui Dumnezeu, pregătind zidirea Templului.

Invățăminte

„*Urmările neascuțării.* Împăratul Saul, într-o luptă cu Amaleciii, n'a nimicit totul, după cum a poruncit Dumnezeu. Din această cauză Dumnezeu l'a lepădat. (I. Sam. 15 v. 17—28). Neascuțarea a fost cauza căderii lui Adam și Eva, a lui Acan. Biblia spune că în timpul din urmă oamenii vor fi neascuțători de părinți (2 Tim. 3. 2). Cum stau elevii Școlii Duminicale cu ascultarea față de Dumnezeu și față de părinți?

„*O conștiință rea.* Bătrânii cetății Belem au dat dovadă de o conștiință rea. (V. 4). Desigur locuitorii din Be-

lem au luat parte la neascuțarea lui Saul, și așteptau pedepsa. Ivirea lui Samuel i-a neliniștit. Frații lui Iosif, au cunoscut greutatea unei conștiințe încărcate, în urma vinderei fratelui lor ca rob.

„*Domnul se uită la inimă.* Dumnezeu cunoaște inimile tuturor oamenilor (Fapte 1. 24) și El nu judecă după înfățișare (v. 7; Isaia 11. 3). De acest fapt și-a dat bine seama David când a spus: „*Doamne. Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști*” Psalm 139 v. 1.

Unii credincioși, susțin că este de ajuns să ai inima curată, că Dumnezeu privește la inimă, nu la îmbrăcăminte, și ca urmare își îngăduie un fel lumesc de îmbrăcăminte.

Din Biblie însă știm că poporul Israelit, când se înfățișa înaintea Domnului trebuiau să „se sfințească”. Astfel vedem că Iacob când s'a înfățișat la Belet (Casa Domnului) a poruncit casei sale să scoată idolii, să se curățească și să-și schimbe hainele. (Geneza 35. 2).

Noul Test. spune femeilor: Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară. (I. Petru 3. 3). Acest text este potrivit și pentru bărbați ce au înclinațiuni spre găteală, așa după cum au îndoabște femeile.

Duminică 10 Iunie 1934

DAVID ȘI GOLIAT

LECȚIA: Samuel 17 v. 20—51

CUVÂNT DE AUR: „*Incolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.* (Efes 6. 10).

Explicațiuni

„*Filistenii*, înseamnă străini. Un neam de oameni ce trăiau în apropierea Mă-

rei Mediterane, la m. zi de Ioppe: (Iafa), cunoscuți încă de pe timpul lui Abraam (Geneza 21. 32). Orașele principale ale Filistenilor: Asdod, Ascalon, Ecron, Gat și Gaza. Zeii lor: Dagon (Judec. 16. 23), Baal-Zebub (2 Regi 1. 2). Tinutul lor a căzut sub stăpânirea Asirienilor pela anul 323 înainte de Cristos.

Se deduce că Filistenii erau originari din Ostrovul Caltor (insula Creta) de unde au fost scoși de Dumnezeu. (Ieremia 47. 4. Amos 9. 7).

Goliat, înseamnă *strălucire*. Un războinic Filistian, înalt de 2.90 m. În localitatea Gat, se aflau 4 uriași, cu același nume, care au fost uciși de Israeliți (2 Samuel 21. v. 19—21). (I Cronici 20. 5—6).

Învățămintele

Increderea în Dumnezeu. În fața dușmanului, David a plecat încrezător în Dumnezeu. (V. 45). Filistenii reprezintă lumea, iar Goliat reprezintă strălucirea ei. Lupta se dă în valea terebinților (valea idolilor) deci strălucirea lumii și cu o înfățișare religioasă. În astfel de împrejurare să „fim tari în Domnul“ (Efeseni 6. 10) căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică... (II Timotei 1. 7).

Necredința lui Saul (v. 33) Saul; nemai fiind sprijinit de Domnul, în urma neascultărei, a dat dovadă de necredință. Mântuitorul nostru a spus: Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede. (Marcu 9. 23).

Cine și ce anume caută azi să micșoreze credința noastră?

Inarmarea duhovnicească. Armătura creștinului este descrisă la Efeseni 6 v. 10—18.

Războinicii lui Saul aveau pregătire, dar nu aveau credință, spre rușinea lor. David n'avea pregătire războinică dar avea credință.

Duminică 17 Iunie 1934

DAVID ȘI IONATAN

LECTȚIA: I Samuel 18 v. 1—4

19 v. 1—10

CUVÂNT DE AUR: „Dar este un

prieten care ține mai mult la tine decât un frate.“ (Prov. 18. 24).

Explicațiuni

Ionatan: înseamnă Dumnezeu a dat. Grecește: Teodor.

Învățămintele

O prietenie adevărată. Intre viteazul Ionatan fiul regelui, și viteazul David s'a încheiat un legământ de prietenie. După cum se obișnuiește între prieteni, Ionatan a dăruit lui David, o manta, haine și armele sale. David în schimb i-a dat inima sa. Afară de aceasta Ionatan a folosit orice prilej de ași arăta prietenia. Prietenul adevărat iubește oricând. (Prov. 17. 17) Fiul risipitor a avut prieteni mulți cât timp a avut bani. Ionatan a fost un prieten statornic. Saul era invidios pe David și căuta să-l ucidă. Ionatan însă vorbea de bine, pe prietenul său. Un frumos exemplu de prietenie, mai ales azi, când întâlnim alătea prietenii false.

Fructele prieteniei. Ionatan a înștiințat pe David de primejdia ce-l amenința, salvându-i viața.

Un prieten bun ne înștiințează când vr'o primejdie duhovnicească ne amenință. Ionatan a mijlocit la Saul pentru David. Prietenul bun face tot ce-i stă în putință să ne scape.

Prietenul creștin. Prietenul nostru cel mai bun este Domnul Isus (Ioan 15. 14) Dragostea față de noi a exprimat-o prin cuvintele: Nu este mai mare dragoste, decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.

Aplicațiuni personale

1. Amintiți-vă că tovarășii rele strică obiceiurile bune.

2. Nu vă abateți dela Cuvântul Domnului, ca să rămâneți prietenii Săi.

3. Luați ca exemplu de prietenie pe Ionatan.

Duminică 24 Iunie 1934

NEBUNIA LUI NABAL

LECTȚIA: I Samuel 25 v. 2—31.

CUVÂNT DE AUR: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci

aceasta este voia lui Dumnezeu în Cristos Isus, cu privire la voi". (I Tesal. 5. 18).

Explicațiuni

Maon, ținut din Palestina, situat la 13 km. de Mt. Hebron, cunoscut sub numele de „pustia Maon”. I Cron. 4. 41; I Sam. 23. 24.

Nabal înseamnă nebun.

Invățămintă

Asprimea lui Nabal. Casa lui Nabal, avea totul din belșug. Devenise bogat, era apărată de Dumnezeu, prin David. Însă Nabal, stăpânul casei, pune în umbră toate darurile primite de sus. Toți se temeau de el, fiind un om aspru, sgârcit, plin de răutate.

Nabal a murit, dar oameni asemenea lui, mai sunt și azi. Sunt acei cărora Dumnezeu le-a dat pâinea cea de toate zilele, mai mult sau mai puțin, și ei devin sgârciți, nedrepți față de cei ce le-a slujit. La fel ca Nabal au fost și fiii lui Eli (I Sam. 2. 17.)

Să nu uităm că „mânia omului nu

lucrează neprihănirea lui Dumnezeu” (Iacov 1. 20).

Înțelepciunea unei femei. Nevastă lui Nabal, anume Abigail, era înțeleaptă. David pornise să nimicească familia lui Nabal. Abigail l-a întâmpinat cu daruri, i-a vorbit umilită și l-a înduplecat. „Un răspuns blând potolește mânia” spune un proverb. (Prov. 15. 1) Este mai de dorit să cerem dela Domnul înțelepciune mai multă decât bogăție.

Două caractere deosebite. David a trimis salutul: Să trăești în pace, iar Nabal a răspuns cu răutate. Increderea în bogăție, l-a dus în această stare.

Nerecunoștința lui Nabal. Nabal a fost nerecunoscător față de David. Cum stăm cu recunoștința față de D-zeu?

Aplicații personale

1. În ce împrejurări vă dați la iveală caracterul vostru?
2. Sunteți recunoscători lui Dumnezeu și părinților viștri?

G O L G O T A

La Golgota pe cruce,
Isus a fost răstignit.
Pace a ne aduce
Cu Tatăl iubit.

Noi cari odinioară
De păcat eram robiți,
Din a păcatului robie
Prin El suntem mântuiți.

Deacea acuma eu
Merg pe urma lui Isus
Ca să am cu Dumnezeu
Moștenrie în ceruri sus.

Și spun orișicui în cale
De jertfa mare a lui Isus.
Să pornim cu mic cu mare
În Canaanul de sus.

Acolo când ne vom vedea
La masă cu Dumnezeu
Vom începe a cânta
În slava numelui Său.

VASILE FURDUI

Adresa Comunității : Str. Ștefan Ciobanu, 16—18.